

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουδῆριος παει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὲ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητῆς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περῆς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' ἀραβῆρια.
Ἰράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μὲ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τῶ Σεπτεμβρίου εἴκοσι μία,
πόλεμος, λόγοι καὶ τρικυμία.

Ὁγδόντα νούμερο κι' ἑπτὰ,
ὁστέ γιὰ πόλεμο λεπτά.

Ἐστὸν βασιληᾷ μας μὲ τὴν καρδιά μας.

Σ' εὐχαριστοῦμε, βασιληᾷ, ποῦ δὲν μᾶς εἶπες πάλι
ἐκεῖνα ποῦ ἔσυνειθιζες ὡς τώρα νὰ μᾶς λέγῃς....
ἄλλαξες τόνο τῆς φωνῆς, λαλιὰ ἐπῆρες ἄλλη,
καὶ ἄρχισες τὰ στήθη μας τ' ἀναισθητὰ νὰ φλέγῃς.
Εὐθύς μᾶς ἐνθουσίασες μ' ὀλίγας λέξεις νέας,
καὶ εἰς θυσίαις τὸν λαὸν ἐπρότρηψες γενναίας.

Ὅπου σὲ βλέπουν, βασιλεῦ, οἱ σκλάβοι θὰ φτερώνουν,
μὲ τὰ παιδιὰ ὅσῃν ἀγκαλιὰ θὰ σ' ἀκλουθοῦν ἢ μάταις,
παντοῦ γαλάζια φλάμπουρα γιὰ σὲ θὰ ξεδιπλώνουν,
καὶ θὰ σημαίνουν γύρω σου ἐλευθερίας καμπάναις.
Ὁ βασιληᾷς μας ἔρχεται μὲ μπαγιονέταις κι' ἄττια....
Ἄς εἶχαμε καὶ ἄλλα ὀρὸ γιὰ νὰ τὸν ὀδοῦμε μάττια.

Σ' εὐχαριστοῦμε, βασιληᾷ, ποῦ δὲν μᾶς εἶπες πάλι
πῶς ἢ καρδιά σου πάντοτε θερμῶς μᾶς ἀγαπᾷ,
πῶς εἶθε χέρι ὁ θεὸς ἐπάνω μας νὰ βάλῃ,
πῶς εἶν' αἱ σχέσεις φιλικαὶ μὲ ὄλους καὶ λοιπά.
Τὰ τελευταῖα λόγια σου κανεῖς δὲν τὰ ξεχάνει...
καινούρια φαίνονται σ' ἐμᾶς, κι' αὐτὸ μονάχα φθάνει.

Ἄς γίνῃ τὸ κρεβάτι μας τοῦ βασιληᾷ μας στῶμα,
ἔστὸν βασιληᾷ τὸ σπῆτι μας, ἔστὸν βασιληᾷ μας θέσι,
τὰ ἔχνη τοῦ ἀλόγου του φιλήσετε ἔστὸ χῶμα,
κι' ἕνα ὀλόχρυσο σπαθὶ κρεμάστε του ἔστὸν μίση.
Ὁ βασιληᾷς μας ἔρχεται καὶ σηκωθῆτε ὄλοι...
ἀκόμη δὲν ἐτέλειωσε ἢ λειτουργγὰ ἔστὸν Πόλι.

Ἄλλ' ὅμως τώρα βασιλεῦ, ἂν δὲν μᾶς χωρατεύῃς,
ἂν θρόνο ἀδοξο δὲν θῆς ν' ἐφήτης ἔστὰ παιδιὰ σου
καὶ εἰς τσιφουτίδες δειλοὺς δειλὸς νὰ βασιλεύῃς,
καθβάλα ἔστ' ἄτι τῆς φωτιᾶς καὶ ζώσου τάρματά σου.
Παραίτα τὰ παλάτια σου καὶ ὄλο σου τ' ἀσκίρι,
καὶ γίνου Κόδρος βασιλεὺς μὲ τὸ σπαθὶ ἔστὸ χέρι.

Τέτοια παράτα βασιλεῦ, ἀλήθεια δὲν σ' ἀρίσει ;
ὄλων τὰ χέρια ν' ἀπαντᾷς γιὰ σὲ ἀρματωμένα,
καμαρωτοὶ λεβέντηδες νὰ ξεπηθοῦν ἔστὸ μίση,
καὶ νὰ κτυποῦν σὰν μὲ καροῖά τόσοις καρδιαῖς γιὰ σένα ;
Τέτοια παράτα βασιλεῦ, ποτέ δὲν ὀνειρεύθῃς
ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ βασιλεὺς τοῦ γίνους μας ἐστέφθῃς ;

Θὰ ὄγῃς τὸ ἔθνος σύσσωμο ἔστὸ πλάι νὰ σοῦ τρίξῃ,
ἀγγέλοι θὰ σοῦ τραγουδοῦν ἐκεῖ ποῦ θὰ πηγαίνης,
κάθε παρθένα στέμματα μὲ ῥόδα θὰ σοῦ πλέξῃ,
κι' ἔπάνω σὲ δαφνούλαδα καὶ μύρτα θὰ διαβαίνης.
Κι' ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἀλόγου σου πατήσῃ τὸ ποδάρι,
θὰ γίνῃ ἄνδρας τὸ παιδί κι' ὁ γέρος παλληκαρί.

Λοιπὸν ἀπ' τὴ Μητρόπολι ὡς ἔστὸ Παλάτι μόνο
θέλεις νὰ βλέπῃς τοῦ στρατοῦ τῆς λόγχαϊς ἔστὸν ἀράδα ;
λοιπὸν σ' ἀρίσει σὰν νεκρὸς νὰ κάθισαι ἔστὸ θρόνο
καὶ νὰ ἰδῇς Βουλγαρικὲς ἀρκύδαϊς ἔστὸν Ἑλλάδα ;
ὦ ! συλλογίσου ποῖο φορεῖς ἔστὸν κεφαλὴ σου Στέμμα,
καὶ ὄωσι το κληρονομιά εἰς τὰ παιδιὰ σου μ' αἷμα